

Những đóa hồng buổi sáng

Người đàn ông đó không già cũng không trẻ, không cao to, đẹp trai nhưng lại có một sức hút kỳ lạ đối với tôi. Không hiểu sao ngay từ lúc mới bước chân vào công ty, đi chung thang máy với nhau, tôi đã để ý người đàn ông với vầng trán cao cương nghị này.

Chẳng lẽ lại là một tiếng sét ái tình. Tôi mỉm cười với ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể sẽ yêu ai ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vậy mà sáng nay...

Buổi phỏng vấn diễn ra suôn sẻ. Tôi tin với khả năng của mình tôi có thể đi đến được vòng cuối cùng. Vừa bước chân ra khỏi thang máy, tôi lại chạm trán với người đàn ông lúc sáng. Trên tay ông ta là một tập tài liệu dày cộp. Ông vừa đi vừa nói điện thoại, giọng khá gay gắt. Tiếng Bắc Kinh thanh nhẹ nhưng cũng đủ để tôi hiểu ông đang rất bức mình.

Đợi ông kết thúc cuộc nói chuyện, tôi quay sang nói:

- Xin lỗi vì đã nghe được câu chuyện của ông? Nhưng tại ông nói khá to nên không nghe cũng không được! - Tôi nhún vai. - Tôi nghĩ tôi có thể giúp ông dịch được tập tài liệu chuyên ngành mà ông đang cần.

- Cô biết tiếng Trung? Ông ngạc nhiên hỏi.

- Không chỉ biết mà đủ để có thể giúp ông trong lúc cấp bách này!

Trên khuôn mặt ông thoáng một nét suy tư. Ngay sau đó là một cái gật đầu.

Tôi đã làm quen được với Kiến Văn như vậy.

Trong tôi có một sự thôi thúc cần phải tìm hiểu người đàn ông này. Để làm gì thì chính tôi cũng chưa rõ, chỉ biết trái tim tôi đang đập những nhịp nhanh hơn mọi ngày.

Tôi đã vượt qua được các vòng thi, chỉ còn một buổi phỏng vấn trực tiếp với

Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty thì tôi mới biết mình có chính thức được chọn vào hay không. Buổi sáng, tôi trang điểm khá kỹ và trước khi đi tôi gọi điện cho Kiến Văn, anh chúc tôi thi tốt và gặp nhiều may mắn.

Từ hôm dịch giúp Kiến Văn, hình như anh cảm thấy mắc nợ tôi vì tôi dứt khoát không nhận thù lao. Anh mời tôi đi ăn. Rồi liên lạc qua điện thoại và email. Mặc dù rất bận nhưng anh vẫn luôn nhắn tin vào mỗi buổi sáng vì anh cho rằng ai nhận được những lời chúc như vậy cả ngày sẽ vui vẻ và gặp nhiều may mắn.

Tôi cũng không hỏi Kiến Văn làm gì trong công ty nơi tôi dự tuyển nhưng tôi đoán chắc cũng khá cao, ví dụ như trưởng phòng chẳng hạn. Và tôi cũng không quan tâm thêm nữa vì với tôi, được nói chuyện, nhắn tin với anh cũng đã đem lại cho tôi những giây phút hạnh phúc rồi.

Vòng phỏng vấn cuối cùng còn lại có 2 người, tôi và một cô gái khá xinh đẹp trẻ trung vừa đi học ở Bắc Kinh về. Tôi nghĩ thầm chắc mình không đậu rồi khi thấy cô gái đó đi ra với khuôn mặt tràn trề hy vọng. Tôi thở dài tự an ủi rằng, không phải mình không giỏi mà chẳng qua không gặp may mà thôi.

Với tâm trạng như vậy, tôi đẩy cửa phòng bước vào, lướt nhanh qua một bàn dài những người là người và ngồi xuống mắt nhìn vào... chân mình.

- Chào tiểu thư họ Trần? Chúng ta bắt đầu nhé!

Tôi ngẩng đầu lên khi nghe thấy câu nói quen thuộc, và không tin vào mắt mình khi nhìn thấy Kiến Văn đang mỉm cười ngồi ở vị trí Chủ tịch. Tôi bối rối. Hoá ra Kiến Văn là Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty này. Nếu vậy thì... Tôi đứng phắt dậy nói nhanh:

- Xin lỗi, nhưng tôi xin được huỷ vòng thi này! Rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Có tiếng chân chạy theo. Một cánh tay tôi bị giật lại, giọng Kiến Văn gay gắt:

- Em sợ tôi sẽ thiên vị em sao? Em cứ thử xem. Tôi sẽ hỏi em khó hơn bất kỳ

người nào trên đời này. Em có dám thử không?

Tôi bậm môi quay trở lại. Buổi phỏng vấn hôm đó quả thật không dễ dàng chút nào. Hội đồng mười người thay nhau hỏi tương chừng như không cho tôi kịp thở. Kiến Văn không hề hỏi tôi một câu nào. Anh muốn để Hội đồng quyết định. Và họ đã chọn tôi.

Kiến Văn đã từng có một đời vợ nhưng cô ta muốn sang Mỹ sống còn Kiến Văn thì không nên họ đã chia tay nhau. Từ ngày sang Việt Nam, mọi người chưa bao giờ nhìn thấy anh đi chơi với một cô gái nào. Từ khi tôi trở thành trợ lý đặc biệt của anh thì bắt đầu có những tiếng xì xào. Mọi người cho rằng, tôi đang cố gắng thay đổi cuộc đời bằng cách tán tỉnh ông chủ.

Đối với Kiến Văn, tôi luôn giữ khoảng cách. Nhưng tận trong sâu thẳm trái tim mình, tôi biết tôi đã yêu anh. Nhưng anh khác tôi nhiều quá. Anh thuộc về một thế giới khác. Một thế giới mà một người con gái Việt Nam đầy kiêu hãnh như tôi khó có thể đến gần.

Đôi khi tôi tiếc khoảng thời gian trước đây, khi tôi vẫn là một con bé đang chờ những cuộc phỏng vấn và vẫn tưởng anh chỉ là một trưởng phòng nào đó trong công ty.

Áp lực công việc cùng với những tiếng xì xào đến tai làm tôi mệt mỏi. Kiến Văn thì chỉ biết có công việc và công việc. Dạo này, mỗi buổi sáng tôi không còn được nhận những tin nhắn của anh nữa. Sự vô tư của anh làm tôi đau lòng. Tôi chưa bao giờ mơ có ngày mình sẽ là nàng Lọ Lem được hoàng tử đến đón về cung nhưng tôi muốn anh biết tình cảm của tôi dành cho anh, cho dù sau đó tôi sẽ chỉ nhận được sự thất vọng.

Tôi đã viết một bức thư xin nghỉ phép cho anh, tắt máy di động và khoác ba lô đi du lịch. Nhưng được 3 ngày, tôi phải bỏ về vì nhớ anh và nhớ cả công việc đang làm.

Vừa bước chân vào công ty, tôi đã thấy anh đứng ở tiền sảnh giống y như hôm đầu tiên tôi gặp anh. Tôi bối rối cố tìm một biểu hiện nào đó trên khuôn mặt anh nhưng không hề có. Tôi thở phào. Vậy cũng tốt. Tôi sẽ giữ mối tình

này cho riêng mình.

Giọng anh nhẹ nhàng bên tai: “Chào mừng em đã trở lại công ty. Từ hôm em đi đến giờ, sáng nào tôi cũng ra đón em. Tiểu thư họ Trần này, hình như từ hồi vào làm đến giờ em không hề để ý đến những bông hoa hồng được cắm sẵn vào mỗi buổi sáng thì phải? Tôi đã tưởng rằng em biết đây là cách tôi bày tỏ tình cảm của mình chứ nhỉ?”

Tai tôi như ù đi. Chẳng lẽ hôm nay tôi lại say thang máy? Tôi quay sang nhìn anh. Khuôn mặt Kiến Văn trở nên mờ ảo. Và khi tỉnh lại, tôi mới biết rằng mình đã ngất. Chẳng qua vì tôi đã không thể tin hạnh phúc lại đến với mình bất ngờ như vậy, bất ngờ như đoá hồng mỗi sáng anh tặng.